

Prof. dr hab. Arkadiusz Lach

Toruń, 2 sierpnia 2024 r.

Katedra Postępowania Karnego i Kryminalistyki

Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Recenzja w postępowaniu w sprawie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego dr Grzegorzowi Ocieczkowi

1. Przedmiot i zakres recenzji

Przedmiotem recenzji są osiągnięcia dr Grzegorza Ocieczka, w związku ze złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego i powołaniem przez Radę Dyscypliny Nauki Prawne UKSW w charakterze recenzenta.

W myśl art. 219 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z 20 lipca 2018 r. (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 742, 1088, 1234, 1672, 1872, 2005, z 2024 r. poz. 124, 227) stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

- 1) posiada stopień doktora;
- 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:
 - a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub
 - b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub
 - c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;
- 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Zgodnie z art. 221 ust. 8 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zadaniem recenzenta jest ocena czy osiągnięcia naukowe osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2, i przygotowanie recenzji.

Należy wszakże zauważyć, że w umowie zlecającej wykonanie recenzji zadanie zostało określone szerzej. W związku z tym recenzent dokona oceny osiągnięcia naukowego i odniesie się także do pozostałych wymagań stawianych w postępowaniu.

2. Wybór tematu osiągnięcia naukowego

Jako główne osiągnięcie naukowe Habilitant wskazał monografię „Instytucja świadka koronnego w ujęciu materialnoprawnym, karnoprocesowym i empirycznym”, Warszawa 2023.

Wybór tematu osiągnięcia naukowego budzi zaskoczenie. Składają się na to dwa powody.

Po pierwsze, Habilitant wybrał zagadnienie, które zostało już dobrze przeanalizowane w polskiej nauce prawa, czego wyrazem są trzy monografie na ten temat świadka koronnego sensu stricto (w tym Habilitanta o czym będzie mowa dalej), monografie poświęcone małemu świadkowi koronnemu oraz nadzwyczajnemu złagodzeniu kary, komentarze, duża liczba artykułów naukowych i innych publikacji oraz szereg obronionych rozpraw doktorskich. Zatem kolejne opracowanie siłą rzeczy pozbawione jest nie tylko elementu pionierskiego, ale również trudno o zapewnienie wartości dodanej w stosunku do aktualnego stanu wiedzy, wniesienie czegoś nowego do nauki. W tym kontekście zaskakujące jest zawarte we wniosku o wszczęcie postępowania stwierdzenie „Dotychczas w literaturze krajowej problematyka instytucji świadka koronnego w ujęciu materialnoprawnym oraz karnoprocesowym była tematem opracowań o charakterze przyczynkarskim, jednakże nie miały one charakteru kompleksowego”. Habilitant przywołuje znakomitą większość prac poświęconych omawianym instytucjom, musiał zatem mieć świadomość istnienia opracowań kompleksowych. Trzeba też podkreślić, że instytucja świadka koronnego była badana zarówno od strony teoretycznej, jak i przeprowadzono badania empiryczne.

Po drugie, Habilitant wybrał instytucje, które były już przedmiotem jego badań w rozprawie doktorskiej. W dyscyplinie nauk prawnych nie jest przyjęte, aby zdobywanie stopni naukowych odbywało się na podstawie badania tej samej instytucji prawnej, nawet jeżeli robi się to z różnych perspektyw. Od kandydata do stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych wymaga się pokazania szerokich horyzontów badawczych. Jeśli nawet ma to miejsce w ramach jednego działu procedury karnej czy kodeksu karnego, to powinna być to inna instytucja prawna. Trudno uznać, że ktoś wnosi znaczny wkład w rozwój nauki, jeśli zajmuje się cały czas tym

samym zagadnieniem i na jego kanwie chciałby zdobywać kolejne stopnie, czy też tytuł naukowy. Nieuchronne będą także powtórzenia ustaleń wcześniejszych badań. Dodatkowo, choć świadek koronny jest niewątpliwie instytucją karnoprocesową (czy też karnomaterialną w przypadku tzw. małego świadka koronnego) interesującą i kontrowersyjną, to w istocie ze statystycznego punktu widzenia o drugorzędnym czy wręcz trzeciorzędym znaczeniu.

Wybór tematu osiągnięcia naukowego trudno zatem ocenić pozytywnie. Wybierając zagadnienie dobrze opracowane w literaturze i analizowane już uprzednio przez siebie podczas przygotowywania rozprawy doktorskiej, Habilitant znacznie zmniejszył swoje szanse na spełnienie ustawowej przesłanki wniesienia znacznego wkładu w rozwój dyscypliny.

3. Ocena merytoryczna osiągnięcia naukowego

Wskazana we wniosku jako główne osiągnięcie naukowe monografia została wydana przez Wydawnictwo Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości. Jest to wydawnictwo wymienione w komunikacie Ministra Edukacji i Nauki z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie wykazu wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe, spełnia zatem wymagania ustawowe.

Ocenę merytoryczną zacząć należy od tego, że nie jest wystarczająco precyzyjnie wskazany cel pracy. Autor wskazuje, że „obecnie istnieje luka badawcza w zakresie szeroko rozumianej instytucji świadka koronnego” w związku z czym istnieje potrzeba przeprowadzenia badań z udziałem świadków koronnych oraz przedstawicieli organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości. Uznaje, że ta druga grupa dostrzega najwięcej luk oraz możliwości usprawnienia omawianych instytucji, w związku z czym powinna mieć wpływ na ich kształt. Jak podkreśla Autor „Celem niniejszej pracy nie było rozstrzygnięcie sporów doktryny w zakresie instytucji świadka koronnego w znaczeniu karnoprocesowym oraz karnomaterialnym, lecz zaprezentowanie wyników badań dotyczących ww. instytucji z punktu widzenia praktyków, a w szczególności przedstawicieli organów ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości”. Można zatem odnieść wrażenie, że cel pracy sprowadza się do zaprezentowania wyników badań empirycznych, co trudno uznać za adekwatne jego sformułowanie.

Nie budzi natomiast większych zastrzeżeń sformułowanie problemów badawczych i hipotez badawczych.

Monografia dzieli się na część teoretyczną oraz empiryczną. Każda z tych części dotyczy dwóch zagadnień: instytucji świadka koronnego uregulowanej w ustawie z 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym oraz instytucji tzw. małego świadka koronnego uregulowanej w art. 60 k.k. Połączenie tych zagadnień nie jest najlepszym pomysłem. Te dwie instytucje tak naprawdę

niewiele łączy. Pojęcie świadka koronnego jest w prawie porównawczym odnoszone do sytuacji, kiedy sprawca przestępstwa zmienia status procesowy i uzyskuje przywilej bezkarności w związku ze składanymi zeznaniami. W tym kontekście złagodzenie kary oskarżonemu, który nie zmienia statusu procesowego, będące regulacją prawa karnego materialnego, jest czymś trudnym do połączenia z instytucją karnoprosesową. Inne są przesłanki, procedura, korzyści, brak jest szczególnej ochrony. W rozprawie należałoby się zatem skupić na jednej lub drugiej instytucji. O ich odmienności świadczy też struktura pracy, która poprzez odrębne – z konieczności - omawianie instytucji karnomaterialnej i karnoprosesowej utraciła w pewnym stopniu spójność.

Podział na część teoretyczną, będącą swojego rodzaju wprowadzeniem oraz część empiryczną ma z kolei uzasadnienie.

Rozprawa składa się z pięciu rozdziałów, wstępu i zakończenia.

We wstępie autor określił wyżej wspomniane cele pracy, streścił zawartość rozdziałów oraz sformułował problemy i hipotezy badawcze.

W rozdziale I przedstawiono krótko uregulowanie instytucji tzw. małego świadka koronnego w art. 60 k.k. oraz w przepisach k.k.s. Rozdział ten jest krótkim zrekapitulowaniem poglądów doktryny i orzecznictwa na temat stosowania art. 60 § 3 i 4 k.k., uzupełnionym o dane statystyczne.

Podobnie rozdział drugi, dotyczący świadka koronnego sensu stricto, jest skrótowym omówieniem genezy tej instytucji, zakresu jej stosowania oraz programu ochrony świadków. Podobnie jak poprzedni, ten rozdział prezentuje dotychczasowe poglądy doktryny oraz orzecznictwa, przytaczając ponadto dane statystyczne. Nie posiada zatem cechy oryginalności. Należy ponadto zauważyć, że rozważania zawarte w obu rozdziałach pokrywają się miejscami z rozważaniami we wcześniejszej monografii Habilitanta z 2016 r.

W rozdziale III przedstawiono instytucję tzw. małego świadka koronnego w świetle badań przeprowadzonych wśród funkcjonariuszy organów ścigania, tj. prokuratury, CBA oraz KGŻW. Ankiety nie skierowano do funkcjonariuszy Policji, choć mają oni dużą styczność z regulacjami zawartymi w art. 60 k.k., co Autor uzasadnia obciążeniem Policji czynnościami i sytuacją epidemiczną. Nie skierowano też ankiety do sędziów, którzy wszak stosują art. 60 k.k. Można mieć zatem już wstępne zastrzeżenia, co do wyboru grupy badawczej.

Większe zastrzeżenia budzi jednak to, że w ankietowanej grupie znakomita większość respondentów nie miała w praktyce styczności z art. 60 k.k. W tej sytuacji zadawanie im pytań dotyczących między innymi motywów działania oskarżonych było bezcelowe. Ankieta powinna być skonstruowana tak, że przejście do kolejnych pytań jest warunkowane

udzieleniem odpowiedzi twierdzącej na pytanie o styczność z daną instytucją, jej znajomość. Ponadto sam Autor wskazuje na potencjalne pomylenie przez ankietowanych tzw. małego świadka koronnego ze świadkiem koronnym sensu stricto, co skłania do wniosku, że być może należało na początku ankiety dokonać stosownego wyjaśnienia, jakiej instytucji dotyczą pytania.

Rozdział III nasuwa zatem poważne uwagi metodologiczne co do przeprowadzonych badań, które wpływają na wartość uzyskanych wyników. Rozdział ten sprowadza się do szczegółowego zaprezentowania wyników ankiety, bez jakiegokolwiek próby pogłębionej analizy. Nie jest jednak istotne to jak wypowiadali się prokuratorzy w Koszalinie, a jak w Opolu, tylko czy coś z tego wynika.

W rozdziale IV Habilitant zaprezentował wyniki badania ankietowego przeprowadzonego wśród świadków koronnych sensu stricto. Jest to według mnie najciekawsza i najbardziej udana część monografii.

Trzeba wszakże zaznaczyć, że nie są to badania pionierskie w Polsce. Badania z udziałem świadków koronnych przeprowadzał już w przeszłości Z. Rau, jak i sam Habilitant. W tej sytuacji badania przeprowadzone na potrzeby recenzowanego osiągnięcia można potraktować jako pewne uaktualnienie czy też rozszerzenie badań empirycznych w zakresie świadków koronnych. Przeprowadzone badania ankietowe można potraktować jako mające charakter kryminologiczny. Problem jednak w tym, że Autor nie pokusił się o należyte skonfrontowanie swoich wyników z teoriami kryminologicznymi, wynikami badań przeprowadzonych w innych krajach, etc. Robi to wpadkowo w niewielu miejscach i w ograniczonym zakresie (np. s. 360 – 362, s. 366).

Rozdział ten kończą wnioski z badań i postulaty de lege ferenda, przy czym po części są to postulaty zgłaszane już wcześniej lub takie, które nie wynikają z przeprowadzonych badań ankietowych (co zresztą sam Autor w jednym miejscu zaznacza). Szereg z nich zasługuje jednak na uwagę.

Formułując postulat wprowadzenia obowiązku poddania się przez świadka koronnego czy kandydata na świadka badaniom poligraficznym i psychologicznym Autor nie odnosi się do tego, jak wygląda to de lege lata i czy wprowadzenie takich obowiązków byłoby zgodne z gwarancjami procesowymi czy innymi prawami i wolnościami gwarantowanymi przez Konstytucję i EKPC.

W rozdziale V zaprezentowano instytucje świadka koronnego sensu stricto i tzw. małego świadka koronnego w świetle wywiadów eksperckich, przeprowadzonych z 11 osobami, co do których Autor deklaruje, że mają pogłębioną wiedzę na temat obu instytucji. Nie przybliżono

wszakże sylwetek tych osób. Rozdział ten jest stosunkowo krótki i relacjonuje odpowiedzi ekspertów. Nie wynikają z niego jakieś nowe, nieznanе dotąd ustalenia.

W zakończeniu podsumowano wyniki badań, wskazując na wybrane ustalenia.

Podsumowując można stwierdzić, że poddana recenzji monografia prezentuje w części teoretycznej dotychczasowy stan nauki. Rozdziały III i IV wykazują natomiast szereg uchybień metodologicznych, co wpływa na ich wartość naukową. Z kolei rozdział V nie wnosi żadnych nowych ustaleń.

Przy uwzględnieniu wymienionych wyżej zastrzeżeń do co wyboru tematu pracy nie można zatem uznać, że wskazane we wniosku osiągnięcie stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki prawne. Z pewnością niektóre jego fragmenty prezentują interesujące dane czy przemyślenia, jednak jako całość nie jest to opracowanie, które może być podstawą nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego w dyscyplinie nauk prawnych.

4. Ocena strony formalnej osiągnięcia naukowego

Recenzowana monografia jest napisana dobrym językiem prawniczym. Nieliczne są potknięcia językowe, literówki w nazwiskach i imionach autorów przywoływanych pozycji (np. „Krasnowska-Wrzosek”, s. 9; „K. Zagrodnika”, s. 66; „D. Kuźelewicz”, s. 123; „Wikliński”, s. 469) czy też błędy ortograficzne (np. „policji”, s. 86).

Zdarza się przywoływanie poglądów autorów bez podania odwołania do stosownej publikacji (np. E. Pływaczewskiego na s. 88).

5. Wykorzystanie źródeł w osiągnięciu naukowym

Habilitant powołał zasadniczo najważniejszą literaturę przedmiotu. Jak wyżej wskazano, opracowanie rozdziału IV wymagałoby szerszego odwołania się do literatury kryminologicznej.

Rzuca się w oczy brak powołania dwóch opracowań na temat świadka koronnego zawartych w Systemie Prawa Karnego Procesowego (tom VIII, Dowody, pod red. J. Skorupki).

W pracy przywołano natomiast pozycje nieistniejące, jak monografia M. Mrowickiego nt. instytucji małego świadka koronnego (zapewne chodzi tu o rozdział M. Mrowickiego w opracowaniu zbiorowym pod redakcją M. Hary i M. Mrowickiego) czy też E. Kowalewska – Borys, Świadek koronny w Polsce i we Włoszech, Kraków 2002. W rozprawie habilitacyjnej z pewnością nie powinno się to zdarzyć.

6. Ocena innych publikacji naukowych

Habilitant po uzyskaniu stopnia naukowego doktora nauk prawnych opublikował kilkadziesiąt artykułów, rozdziałów w opracowaniach zbiorowych i monografię (nie licząc oczywiście recenzowanego dzieła oraz opublikowanej w 2016 r. rozprawy doktorskiej).

Szereg tych publikacji zostało poświęconych instytucji świadka koronnego, a więc prezentują wyniki badań zawarte w rozprawie doktorskiej czy też zawarte później w rozprawie habilitacyjnej.

Jeden artykuł (we współautorstwie) dotyczy świadka anonimowego. Ma on charakter sprawozdawczy i rekapitułuje poglądy doktryny i orzecznictwa.

Artykuł „Combating Organised Economic Crime in Poland: Statistical and Organisational Aspects” prezentuje dane statystyczne oraz organizacyjne, ma charakter sprawozdawczy.

Rozdział „Wybrane aspekty zwalczania zorganizowanej przestępczości korupcyjnej we Włoszech” prezentuje regulacje prawne i rozwiązania organizacyjne w Republice Włoskiej, ma charakter sprawozdawczy.

Artykuł „Zagrożenia fałszywymi depozycjami świadków oraz podejrzanych wobec funkcjonariuszy publicznych. Wybrane zagadnienia (część I)” ma charakter sprawozdawczy.

Artykuł „Combating Corruption Crime in Poland: normative, social and empirical study” prezentuje organizację CBA oraz dane statystyczne.

Artykuł „Combating organised economic crime in Poland – statistical and organisational aspects” referuje organizacyjne aspekty zwalczania przestępczości gospodarczej oraz prezentuje dane statystyczne

Napisany we współautorstwie artykuł na temat Wyższego Sądu Antykorupcyjnego na Ukrainie relacjonuje organizację i funkcjonowanie tego sądu.

Artykuły na temat zwalczania przestępczości korupcyjnej na Ukrainie prezentują działalność Narodowego Biura Antykorupcyjnego Ukrainy oraz innych ukraińskich organów antykorupcyjnych.

Dwa artykuły poświęcone zostały testom integralności. Mają one elementy oryginalności. Deskryptywny charakter ma natomiast rozdział na temat testu integralności na przykładzie rozwiązań węgierskich.

Artykuły na temat przestępczości zorganizowanej w ujęciu statystycznym (współautorstwo) prezentują cechy zorganizowanej przestępczości i dane statystyczne, mają charakter sprawozdawczy.

W artykule na temat przestrzegania praworządności w aresztach śledczych i zakładach karnych przedstawiono krótko wyniki ankiety, bez ich głębszej analizy.

Napisana we współautorstwie glosa do postanowienia SN w sprawie I KZP 60/20 podsumowuje orzecznictwo SN dotyczące art. 441 k.p.k.

Glosa do uchwały SN w sprawie I KZP 5/21 ma charakter krytyczny, prezentuje argumenty przemawiające za innym poglądem, ma elementy oryginalności.

Glosa do wyroku SA w Warszawie w sprawie II AKa 148/16 ma elementy oryginalności.

Publikacja na temat praktycznych aspektów zwalczania przestępczości narkotykowej jest w streszczeniu przebiegu szkolenia i nie może zostać potraktowana jako artykuł naukowy.

Artykuł na temat zwalczania zorganizowanej przestępczości VAT prezentuje dane statystyczne.

Recenzja książki na temat historii prokuratury jest w istocie jej streszczeniem.

Rozdział „Technika kontraktowa w pracy socjalnej – analiza metodyczno – prawna” ma elementy oryginalności.

Artykuł na temat przyczyn rozwoju przestępczości w Polsce ze szczególnym uwzględnieniem przestępczości narkotykowej jest krótką prezentacją problemu przestępczości narkotykowej i danych statystycznych.

Artykuł na temat przestępczości młodzieży prezentuje wyniki badań przeprowadzonych przez inne osoby, dane statystyczne oraz dwa studia przypadku.

Napisany we współautorstwie artykuł na temat recydywy nieletnich ma elementy oryginalności.

Artykuł na temat przestępstw z nienawiści (współautorstwo), jak sami autorzy wskazują, jest jedynie próbą zasygnalizowania problemów.

Artykuł na temat zwalczania przestępczości korupcyjnej w Polsce jest w istocie prezentacją danych statystycznych.

Artykuł na temat działalności prokuratury i Policji w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi ma charakter sprawozdawczy.

Artykuł na temat międzynarodowych kierunków zagrożenia przestępczością narkotykową ma charakter deskryptywny.

Artykuł na temat zagrożenia fałszywymi depozycjami jest w istocie prezentacją danych statystycznych, dość przypadkowych zresztą.

Artykuł na temat wybranych zagadnień związanych ze zwalczaniem przestępczości gospodarczej na przykładzie wyłudzenia funduszy unijnych zawiera elementy oryginalności.

Artykuł na temat analizy definicji walut wirtualnych (współautorstwo) zawiera element oryginalności.

Interesująca jest monografia „Instytucja świadka koronnego w znaczeniu karnoprocesowym. Ostatnie 15 lat funkcjonowania”, Warszawa 2023, w której dokonano przeglądu spraw prowadzonych z udziałem świadka koronnego. Opracowanie tych spraw można potraktować jako mające elementem oryginalności.

W numerze 2/2023 Wojskowego Przeglądu Prawniczego nie ma wskazanej w wykazie publikacji glosy współautorstwa G. Ocieczka.

Podsumowując pozostałe publikacje naukowe Habilitanta należy wskazać, że choć liczbowo są one liczne, to jednak tylko część z nich ma elementy oryginalności. Brak jest publikacji w najbardziej uznanych polskich czasopismach naukowych, takich jak np. Państwo i Prawo. Daje się również zauważyć brak w publikacjach pogłębionej analizy prawnej prezentowanych zagadnień, korzystania z różnych metod wykładni.

Jak podano we wniosku, liczba cytowań prac Habilitanta wg. Google Scholar wynosi 14.

7. Ocena pozostałej aktywności Habilitanta

Wskazane we wniosku dwa wyjazdy (do USA i Londynu) nie miały charakteru wyjazdów badawczych. Wyjazd do USA nie miał także charakteru stażu naukowego.

Habilitant wskazał długą listę wystąpień na konferencjach, seminariach i innych spotkaniach w kraju i zagranicą. Należy tu zauważyć, że część z tych wystąpień wiązała się z pracą w organach ścigania i odbywała się na forach, które nie miały charakteru naukowego czy też nawet statusu konferencji. Pozostałe wystąpienia miały zaś miejsce w ramach wydarzeń o drugorzędnej czy trzeciorzędnej randze. Brak wystąpień na wydarzeniach rangi zjazd katedr czy innych

prestizowych konferencjach naukowych. Tę formę aktywności można wszak uznać za wystarczającą.

Habilitant był także członkiem komitetów naukowych dwóch konferencji.

Za satysfakcjonujące można także uznać osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne oraz popularyzujące naukę, choć Habilitant wskazał też takie, które budzą zaskoczenie, jak zajęcie II miejsca w Turnieju Wiedzy Kryminalistycznej dla Aplikantów im. Aleksandra Głazka przez b. studentkę WPiA UKSW. Nie wiadomo jaki miałyby to mieć związek z Habilitantem, skoro to nie on został laureatem konkursu.

W pozycji „Wykonawca grantów i projektów badawczych” zostały wpisane w znakomitej większości projekty, które nie miały charakteru naukowego, lecz szkoleniowy czy wdrożeniowy. Charakter badawczy ma projekt zrealizowany w IWS. Nie wskazano natomiast bliżej zakresu udziału w programie badawczym ProfNet, przeto nie sposób się co do tego wypowiedzieć.

Habilitant był także członkiem rad naukowych kilku czasopism naukowych, wykonywał recenzje artykułów naukowych oraz monografii.

Habilitant był trzykrotnie członkiem kapituły przyznającej nagrody Prokuratora Krajowego za najlepszą pracę magisterską i rozprawę doktorską.

W części „Współpraca z otoczeniem społecznym i gospodarczym”, w rubryce „Wykaz udziału w zespołach eksperckich i konkursowych” wpisano aktywności, które nie mają takiego charakteru, są aktywnościami dydaktycznymi i organizacyjnymi.

8. Konkluzja

Po przeprowadzonej ocenie wskazanego we wniosku osiągnięcia naukowego stwierdzam, że osiągnięcie to nie stanowi znacznego wkładu w rozwój dyscypliny nauki prawne, zatem nie może być podstawą do nadania dr Grzegorzowi Ocieczkowi stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauk prawnych, zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Można natomiast uznać, że Habilitant w dostatecznym stopniu wykazał się istotną aktywnością naukową w więcej niż jednej jednostce (art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce).

Spełniona została także ustawowa przesłanka posiadania stopnia naukowego doktora (art. 219 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce).

Arloda def